

ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ ΑΗΔΩΝ

Τί νὰ κάμη κανεὶς ὅταν ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μείνη ὅσο θέλει ; Σὰς ἔταξα ἓνα δηγηματάκι καὶ βλέπω ποῦ δὲν προφταίνω παρὰ νὰ σὰς γράψω πάλι ἓνα μικρούτσικο γράμμα. Τί καλὰ ποῦ θὰ εἶτανε νὰ εἶμαστε σὰν τὰηδόνια ! Τραγουδοῦν κ' ἔννοια δὲν ἔχουν. Ἄμχ ἀρχίσῃ τὸ τραγοῦδι, βαστᾶ ὥρες καὶ δὲ σώνετε. Ἐμεῖς θέλουμε κούρδισμα, καὶ πολλὰς φορὰς μὴτε ξέρουμε σὲ τί μέρος ἀφήσαμε τὸ κλειδί. Γυρέβουμε, φάχνουμε, τίποτα ! δὲν τὸ βρίσκουμε. Ἡ τὸ βρίσκουμε καὶ ἄξαφνα στέκεται τὸ ρολόγι, δίχως νὰ βλέπουμε τὸ λόγο. Πολεμοῦμε κάτι νὰ κάνουμε, κάτι νὰ γράψουμε, κάτι νὰ τραγουδήσουμε καὶ μεῖς τοῦ κάκου ! χάθηκε τὸ κλειδί, ἔσπασε τὸ ρολόγι, κι ἀηδόνι μέσα μας δὲν ἔχουμε, ποῦ νὰ κελαῖδᾷ μοναχό του.

Φοβοῦμαι μὴν ἔπαθα καὶ γὼ κανένα τέτοιο δυστύχημα. Ὅσο κάθουμε στὴν Ἑλλάδα, δὲν μ' ἀρέσει πολὺ νὰ γράφω· μ' ἀρέσει νὰ σεργιανίζω, νὰ νείγω τέσσερα τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ κοιτάζω, τέσσερα τάφτιά μου, γιὰ νὰ κούω. Πόσα δὲν ἔχει κανεὶς νὰ κούσῃ καὶ νὰ διῆ ! Ὅπου πατήσῃς, δυὸ κόσμοι ζωντανέβουνε μπροστά σου, ὁ καινούριος μας ὁ κόσμος, ποῦ θέλει μελέτη, ποῦ θέλει ψυχὴ νὰ τὸν καταλάβῃς, κι ὁ κόσμος ὁ ἀρχαῖος ποῦ ἄφησε παντοῦ στὴν Ἑλλάδα ἅγια μνημεῖα, ὀνόματα περίφημα. Περίφημα ὀνόματα ποῦ τὰ λέω καὶ ἀνατριχιάζω ! Μὴ νομίζετε πὼς δὲ μὲ μέλει γιὰ τοὺς ἀρχαίους, πὼς εἶμαι κανένας βάρβαρος καὶ πὼς ἢ ποίησῃ τους δὲ μὲ λωλαίνει. Πρέπει μάλιστα νὰ σὰς πῶ τί μοῦ ἔτυχε τίς προάλ-

λες ἀπὸ τῆ λατρεία ποῦ τοὺς ἔχω. Κάμποσο γελοῖο τὸ
ἱστορικό. Πήγαινα μιὰ μέρα περίπατο στὸν Κολωνό, καὶ στὸ
δρόμο ποῦ πήγαινα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, θυμήθηκα τοὺς στί-
χους ἐκείνους, τοὺς ωραίους, ποῦ λέει ὁ χορὸς στὸν Οἰδίποδα
ὅταν ἔρχεται στὸν «ἀργῆτα Κολωνόν.» Ἄξαφνα ἄρχισα νὰ
φωνάζω δυνατά, νὰ περπατῶ καὶ νὰ φωνάζω τοὺς στίχους
τοῦ χοροῦ.

Ἴν ὁ βακχιώτας
ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.

Θαρροῦσα πῶς εἶμουν αὐτὸς κι ἄνοιγα τῆ φωνή μου.
Πίσω μου ὅμως ἔρχονταν ἓνας καὶ μ' ἄκουσε. Φαίνεται πῶς
μὲ γνώριζε. Τὰ ἐμβατεύει ἀφτὰ καὶ τὰ ἀμφιπολῶν τοῦ χτύ-
πησαν παράξενα στάφτια καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε κ' εἶπε
στὴν Ἀθήνα.

— Ὁ Ψυχάρης τρελλάθηκε. Μιλεῖ τώρα τὴν καθαρέ-
βουσα.

Ἀλήθεια. Καλλήτερη ὅμως ἀπὸ καθαρέβουσα, κρυσταλ-
λέβουσα ὅπως ἐκείνη! Καὶ τί μ' ἔκοφτε, ποιὸς μ' ἄκουγε ἢ
δὲ μ' ἄκουγε; Ὁ ποιητής, ὅταν ἔχη στὸ νοῦ του στίχους, δὲν
πρέπει κανεὶς νὰ προσέχη μήτε νὰ τοῦ μέλη γιὰ τὶ μπορεῖ
νὰ πῆ ὁ κόσμος. Ἔτσι καὶ γὼ τὸ Σοφοκλή μου καὶ δρόμο!
Πήγαινα καὶ τραγουδοῦσα.

Εὐίππου, ξένη, τᾶσδε χώρας
ἴκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'
ἀ λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις...

Τί νόστιμα ! τί χαριτωμένα ποῦ κελιάδαε ἐκεῖνο τάηδόνι τοῦ Κολωνοῦ ! Πρέπει νὰ τὸ ξανακούσουμε καμιά μέρα. Πρέπει καμιά μέρα κ' ἢ ταλαίπωρή μας ἢ γλῶσσα, ποῦ σὰ νὰ εἶταν ξένη, ἐξόριστη, ξενιτεμένη, σὰν τὸν Οἰδίποδα, κι ἀφτή, σέρνεται στοὺς δρόμους καὶ ποῦ καμιά πόρτα δὲ θέλει νὰνοίξη, σὰ διαβαίνει, πρέπει μιὰ μέρα νὰ τῆ φιλοξενήσῃ ὅλη ἢ Ῥωμισύνη ! Ἄχ ! ἢ εὐστυχη ! ὡς καὶ τὰ μικρά, τὰ λίγα ποῦ γυρέβει, δὲ θέλουνε νὰ τῆς τὰ δώσουνε. Τί ζητάει ἢ κακομοίρα, ἢ παραπονεμένη ; Ἡ πατρίδα της νὰ τῆ φιλέψῃ. Ἄφτὸ μόνο. Πῶς νὰ τῆς τάρνηθοῦμε ; « Ἔλα, ἔλα, μαζί μας », νὰ τῆς φωνάξουμε τῆς καημένης ! « Ἔλα ! ἔλα ! Δὲ σὲ διώχνουμε πιά· σ' ἀγαποῦμε, σὲ μιλοῦμε καὶ θὰ σὲ γράφουμε. Ὁ Κολωνός σου ἐσένα θὰ εἶναι ἢ Ἑλλάδα ὅλη. »

Τότες, φίλοι μου, θὰ εἴητε πόσο θὰ σᾶς τρελλάνῃ τὸ καινούριο μας τάηδόνι ! Ὅσο μὲ τρέλλανε καὶ μένα ὁ Σοφοκλής ! Τότες θὰ τὸ χαροῦν οἱ δάφνες, τὰμπέλια κι' οἱ ἐλιές. Τὸ ἔρημο ἄλλος θὰ ζωντανέψῃ γιὰτὶ μέσα του, ἀνάμεσα στὰ φύλλα καὶ στὰ δέντρα, θὰκουστῇ τραγούδι ζωντανό.

Τί ὠραῖα χρόνια ποῦ θὰ εἶναι ἐκεῖνα ! Θᾶχουμε ἄλλη Ἑλλάδα, θᾶχουμε καινούργιο ἀηδόνι στὴν ξαναγεννημένη τὴν ἀρχαία μας τὴν Ἑλλάδα.

Τάηδόνι προσμένω νὰ φανῇ. Σᾶς γράφω καὶ γὼ τότες περισσότερα.